

ש' שלישי, והיינו שבשניהם נאמר "שלישי" מיותר].
ומה שאין כן בטומאת בשר, שאיננה פסול מחשבה, וטומאת מקצת אינו פוסל את כולו, ופסול זה הינו אף לאחר שתמו עבודות הדם, ולא נאמר בה "שלישי" מיותר. וכיון שחוץ לזמנו דומה לחוץ למקומו בדברים אלו, הרי שיש להעדיף ללמוד משם, ולא מטומאת בשר שאינו דומה לה.

אלא, אמר רבי יוחנן: מה שהעמדנו את הכרת שבפרשת קדושים על נותר ולא על חוץ למקומו הוא משום שתני **זבדי בר לוי: אתיא גזירה שוה "קודש – קודש"** ללמדנו כי מה שנאמר שם "ואוכליו עונו ישא" על נותר הוא נאמר, וכך דורשים: **כתיב הכא בפרשת קדושים "ואוכליו עונו ישא, כי את קדש ה' חילל, ונכרתה הנפש ההיא מעמיה"**, **וכתיב התם "ושרפת את הנותר באש לא יאכל כי קדש הוא"**, **מה להלן מדובר בקדש שהוא נותר, אף כאן מדובר בקדש שהוא נותר,** הרי שלמדנו שקדש האמור בפרשת קדושים לגבי כרת מדבר בנותר.

ואל תאמר שהפסוק בפרשת קדושים עוסק בין בחוץ למקומו ובין בנותר, שהרי **ומיעט רחמנא** באותו פסוק **גבי נותר** בכותבו "ואוכליו עונו ישא" ולא כתב "ואוכלו" **למעוטי חוץ למקומו מכרת.**

ומקשינן: **ומאי חזית דקרא אריכא** שבפרשת צו להעמידו **בחוץ לזמנו**, לומר שבחוץ לזמנו יש כרת משום הגזירה שוה של "עון – עון", ואילו את הפסוק "ואם האכל יאכל ביום השלישי פיגול הוא ואוכליו עונו ישא", שהוא הקרא זוטא **דפרשת קדושים תהיו,** העמדת **בחוץ למקומו**, לומר שאין בחוץ למקומו כרת משום המיעוט של "ואוכליו"?

איפוך אנא, ונעמיד את הפסוק שבפרשת צו על חוץ למקומו, ואת הפסוק שבפרשת קדושים על חוץ

לזמנו, נהגו אף בקרבנות שהוקרבו בבמת יחיד], ומה שאין כן קרבן הנפסל במחשבת "חוץ למקומו", שאינו דומה לנוותר בז"ב, שהרי אין הוא נוהג בבמת יחיד, ואין ענינו תלוי בזמן].

ולכן, אילו היינו מעמידים את הפסוק של "ונכרתה" האמור בפרשת קדושים על "חוץ למקומו", לא היה לנו ללמוד משם כרת על "חוץ לזמנו", כי היה לנו ללמוד את "חוץ לזמנו" בגזירה שוה אחרת של "עון – עון" מ"טומאת בשר", שאף היא נאמרה בלשון "עון", שנאמר בפרשת הציץ "ונשא אהרן את עון הקדשים", ללמד שהציץ מכפר על טהור שאכל בשר קודש טמא. ועון זה אין בו עונש כרת אלא עבירת לאו בלבד. ואם היינו לומדים משם, הרי אף ב"חוץ לזמנו" היה הדין שאין עונש כרת אלא לאו בלבד. (13) ובכדי שנעדיף ללמוד את "חוץ לזמנו" מפרשת קדושים דווקא ללמד שיש בו כרת, יש לנו להעמיד הפסוק שם ב"נותר" הדומה ל"חוץ לזמנו" בז"ב, ואז יהיה עדיף ללמוד "חוץ לזמנו" מ"נותר" הדומה לו, ולא מ"טומאת בשר", שאינה דומה לו כלל. (14)

ומקשינן: אם הטעם להעמיד את הכרת שבפרשת קדושים בנותר הוא בכדי ללמוד את חוץ לזמנו מפרשה זו ולא מטומאת בשר, כי אז **אדרבה, חוץ למקומו הוה ליה לאוקמי בכרת, ולמגמר ממנו** בגזירה שוה של "עון – עון" **לחוץ לזמנו דדמי ליה לחוץ למקומו במקד"ש.**

[מ' מחשבה, והיינו ששניהם פוסלים על ידי מחשבה,

ק' קצת, והיינו שבשניהם אם פסל את מקצתו במחשבה נפסל כולו,

ד' דם, והיינו ששניהם פוסלים על ידי מחשבות הנעשות בעת עבודת הדם,

וללמוד ממנו חיוב כרת ב"חוץ לזמנו" הדומה לו, אולי באמת נאמר חיוב הכרת ב"חוץ למקומו", ואת "חוץ לזמנו" יש לנו ללמוד מ"טומאת בשר" שאין בו חיוב כרת?

ופירשו התוס', כי גזירה שוה זו של "עון – עון" ב"חוץ לזמנו" מפסוק זה שבפרשת קדושים ניתנה בסיני, וכיון שידענו שיש לדורשה הרי שמסתבר להעמיד הכרת ב"נותר" הדומה ל"חוץ לזמנו" בז"ב, כי יש להעמיד הפסוקים הנלמדים זה מזה באופן שיהיו דומים זה לזה, אבל לא שהעמדנו כן בשביל למנוע את הלימוד מ"טומאת בשר", שהרי זאת מנין לנו!

שאינו פסוק זה מדבר אלא על "חוץ לזמנו" בלבד, הרי כך היא לשון התורה לכתוב, ואין לנו למעט מזה כלום.

13. והקשה הטהרת הקדש, לשם מה זקוקים אנו לגזירה שוה של "עון – עון" מ"טומאת בשר" ללמד על "חוץ לזמנו" שאין בו כרת, הרי אף ללא גזירה שוה זו כך היה הדין, שהרי לא נכתב כרת ב"חוץ לזמנו" ואין לנו לחדשו מלבנו?

14. כן פירש רש"י. והתוס' [בד"ה מסתברא] תמהו על פירושו, מנין לנו דבר זה להעמיד את החיוב כרת שבפסוק זה ב"נותר"